

ενάντια στις εκλογικές αυταπάτες

καμία συμμετοχή – καμία συνενοχή

Βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη καμπή εξέλιξης της καπιταλιστικής κρίσης. Φαίνεται ότι οι παραδοσιακές πολιτικές δυνάμεις που μέχρι τώρα αποτελούν τους πολιτικούς διαχειριστές του ελληνικού καπιταλισμού (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ) έχουν φθάσει στο όριο τους. Οι δυνατότητες τους (καταστολή, τρομοκρατία, μαζική εξαπάτηση και επικοινωνιακά τρικ) φαίνονται να εξαντλούνται και είναι πλέον πιο ορατή από ποτέ η ανάγκη εκ μέρους του συστήματος για μια εναλλακτική διαχείριση.

Όλα αυτά συμβαίνουν καθώς ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός αναδιαρθρώνεται και ολοκληρώνεται συγκεντροποιώντας όλο και περισσότερο την πολιτική και οικονομική εξουσία στους θεσμούς της ΕΕ και στα μεγαλοαφεντικά του σκληρού της πυρήνα που ανοικτά πλέον καθορίζουν την οικονομική πολιτική των κρατών μελών, με τις ντόπιες κυβερνήσεις να λειτουργούν ως πειθήνια σκυλάκια των αφεντικών τους για να εξασφαλίσουν την μεγαλύτερη δυνατή παραμονή τους στην εξουσία. Ήδη, με βάση τον ευρωπαϊκό μηχανισμό εκβιασμού, ο προϋπολογισμός του ελληνικού κράτους από το 2015 θα εγκρίνεται τυπικά μόνο από το κοινοβούλιο ενώ η ουσιαστική έγκριση και τροποποίηση θα δίνεται από ανεξάρτητο δημοσιονομικό συμβούλιο στις Βρυξέλλες.

Στο πλαίσιο της διαφαινόμενης αναγκαίας αλλαγής συστημικής διαχείρισης στεκόμαστε ιδιαίτερα στην ανερχόμενη απάτη του ΣΥΡΙΖΑ και λοιπών σοσιαλδημοκρατικών, κεντροαριστερών ή «προοδευτικών» κομμάτων. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει κεντρική θέση στον κεντροαριστερό συρφετό καθώς είναι το κόμμα εκείνο που έχοντας μαζέψει τα πολιτικά συντρίμια του ΠΑΣΟΚ ευελπιστεί να εγκαθιδρύσει την νέα σοσιαλδημοκρατία και να αναβιώσει την πίστη στους μηχανισμούς της ΕΕ και του καπιταλισμού γενικότερα. Ο ΣΥΡΙΖΑ λοιπόν από τις εκλογές του 2012 και έπειτα δεν έχει σταματήσει να δίνει διαπιστευτήρια νομιμοφροσύνης στο αστικό καθεστώς, ντόπιο και διεθνές, και να απεμπολεί οτιδήποτε ριζοσπαστικό είχε υιοθετήσει στη ρητορική του και μόνο. Οι αποδείξεις είναι αμέτρητες: κολητηλίκια με τους βιομήχανους, φιλικές κουβεντούλες με αρχηγούς κρατών, διαπιστευτήρια σε μπάτσους και στρατιωτικούς, συνεχές στρογγύλεμα θέσεων προς συμμόρφωση με τους ευρωπαϊκούς και λοιπούς διεθνείς υπερκρατικούς πολιτικούς σχηματισμούς του κεφαλαίου, μετατροπή της ρητορικής περί μονομερών ρήξεων σε ρητορική περί συνεννόησης, ρεαλισμού και λοιπές τεχνικές εξαπάτησης της κοινωνικής πλειοψηφίας. Η πολιτική μεταστροφή δε έχει κορυφωθεί μετά και από τις ευρωεκλογές τις οποίες και κέρδισε ο ΣΥΡΙΖΑ οπότε και συνεχίστηκε πιο ξεκάθαρα η διαδικασία αποδοχής του από τα αφεντικά και προσαρμογής του στις απαιτήσεις τους. Οι διακηρύξεις πλέον του ΣΥΡΙΖΑ περιορίζονται περίπου στα συνθήματα με τα οποία εξελέγη ο σαμαράς το 2012, περί σκληρής επαναδιαπραγμάτευσης. Συνθήματα εντελώς παραπλανητικά και έωλα αφού την ίδια στιγμή υμνείται η ΕΕ και η ευρωζώνη ως μηχανισμοί σταθερότητας και ευημερίας. Πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η πρόσφατη επίσκεψη υψηλόβαθμων στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ (Μηλιός, Δραγασάκης) στο Λονδίνο για απευθείας συνομιλίες με τους εκπροσώπους του χρηματοπιστωτικού συστήματος, τους ανθρώπους δηλαδή που, σε συνεργασία με το αστικό πολιτικό προσωπικό τους, εξαθλιώνουν την κοινωνική πλειοψηφία επιβάλλοντας τον νόμο της ελεύθερης αγοράς. Η εφαρμογή αυτών των σχεδιασμών από τη μελλοντική κυβέρνηση της αριστεράς πρέπει να θεωρείται δεδομένη.

Η μεγάλη πλειοψηφία της εκμεταλλεζόμενης κοινωνίας δεν έχει να ελπίζει τίποτα από διαχειριστές του καπιταλισμού που δίνουν τα χέρια με τους πιο στυγερούς εκμεταλλευτές της εργατικής τάξης, ειδικά στην τόσο κρίσιμη συγκυρία της καπιταλιστικής κρίσης. Που εκμεταλλεύονται την απελπισία οικονομικά εξαθλιωμένων για να καρπωθούν πολιτική υπεραξία. Οι πολιτικοί αυτοί απατεώνες ενδιαφέρονται μόνο για τη τσέπη τους και για το καβάτζωμα υπουργικών θέσεων. Και εδώ δεν αναφερόμαστε μόνο στους συγκεκριμένους πολιτικούς του ΣΥΡΙΖΑ αλλά σε όλους τους σοσιαλδημοκράτες που σπέρνουν φρούδες ελπίδες και αυταπάτες περί

εξανθρωπισμού και δικαιότερης διαχείρισης του καπιταλισμού. Αναφερόμαστε σε κάθε είδους αριστερούς ρεφορμιστές που κάνουν ότι δεν έχουν καταλάβει τι σημαίνει βελτίωση του καπιταλισμού εδώ και πάνω από 100 χρόνια. Το δυστύχημα είναι πως ενώ μεγάλο μέρος της κοινωνίας αντιλαμβάνεται πλήρως την απάτη που επιδιώκει αυτός ο πολιτικός χώρος, παράλληλα νοιώθει εγκλωβισμένο και ανίκανο να αναλάβει οποιαδήποτε αυτόνομη αντικαπιταλιστική και αντιθεσμική πολιτική δράση. Και αυτό γιατί έχει γαλουχηθεί συστηματικά στη λογική της ανάθεσης, της παραίτησης από τις πολιτικές αποφάσεις και της εναπόθεσης των ελπίδων του σε επαγγελματίες που ευαγγελίζονται «αλλαγές» και «ανατροπές». Έχει γαλουχηθεί στην υπέρτατη πολιτική εξαπάτηση των εκλογών.

Με τις εκλογές και τα σενάρια, γύρω από αυτές, να αποτελούν καθημερινότητα δεν μπορούμε παρά να ξανά επισημάνουμε την αυτοκαταστροφικότητα που συνεπάγεται η συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία για τους εκμεταλλεόμενους. Ειδικά σε αυτή την κρίσιμη καμπή από πλευράς πολιτικών και οικονομικών εξελίξεων τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και στην επικράτεια της ΕΕ, με τον οικονομικό και αστυνομικό ολοκληρωτισμό να επεκτείνεται, η εναπόθεση ελπίδων σε επίδοξους εναλλακτικούς διαχειριστές της καπιταλιστικής ολοκλήρωσης προσφέρει μόνο άλλοθι για τη συνέχιση της επέκτασης της καπιταλιστικής και κρατικής βαρβαρότητας που έχει εξαπολυθεί με αφορμή την καπιταλιστική κρίση.

Ο μοναδικός αρμόδιος και ικανός να διαχειριστεί τις ανάγκες του είναι ο ίδιος ο εργαζόμενος, ο άνεργος, ο εκμεταλλεόμενος. Καμία γραφειοκρατική και ιεραρχική ομάδα που διψάει για εξουσία δεν πρόκειται να εξασφαλίσει τα συμφέροντα της κοινωνικής πλειοψηφίας, είτε αυτή είναι «συντηρητική» και αντιδραστική είτε «προοδευτική». Η αυτο-οργάνωση και αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας μπορεί και πρέπει να αποδομήσει το κύρος και την εξουσία των κρατικών και οικονομικών θεσμών εάν η κοινωνία θέλει κάποτε να ζήσει εκτός ζυγού των κάθε λογής πολιτικών εξουσιαστών και οικονομικών αφεντικών.

εκλογική απεργία

**ενάντια στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό
αγώνας για ένα κόσμο
ισότητας, αλληλεγγύης, ελευθερίας
για την αναρχία και τον κομμουνισμό**

